

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomášem Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. V. M.**, zastoupen Mgr. Ing. Petrou Bělicovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2016, č. j. 42 Az 31/2016 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 30. 8. 2016, č. j. 42 Az 31/2016 - 18, zamítl žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. OAM-77/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev. č. L010292.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 5. 10. 2016 kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost odůvodnil výčtem zákonných ustanovení, která měla být porušena, a to konkrétně § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[3] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. je jednou z náležitostí kasační stížnosti uvedení, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí napadá. To znamená, že stěžovatel je v souladu s dispoziční zásadou povinen uvést konkrétní skutečnosti, které vedly v jeho případě k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti. Nelze se proto spokojit pouze s obecnými odkazy na ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. obdobně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud totiž až na výjimky není povinen ani oprávněn sám vyhledávat případné nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nahrazovat tak aktivitu stran řízení.

[4] Nejvyšší správní soud na základě uvedených důvodů stěžovatele usnesením ze dne 19. 10. 2016, č. j. 7 Azs 244/2016 - 10, vyzval k odstranění vad kasační stížnosti v zákonné měsíční lhůtě (§ 106 odst. 3 s. ř. s.), a řádně jej poučil o následcích pro případ, že by výzvě nevyhověl.

[5] Zmiňované usnesení bylo podle doručky stěžovateli (jeho zástupkyní) doručeno 20. 10. 2016, lhůta k doplnění kasační stížnosti tedy uplynula v úterý 20. 11. 2016. Stěžovatel, který je zastupován advokátkou, výzvě (a to ani do rozhodnutí soudu) nevyhověl, kasační stížnost nedoplnil a nepožádal ani o prodloužení této lhůty. Nejvyšší správní soud proto nemohl o kasační stížnosti rozhodnout věcně (vedle výše citované judikatury srv. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2008, č. j. 8 Ans 4/2008 - 167, ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7Azs 53/2003 - 66, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 atp.).

[6] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu